

saa nært Hold som vel ingen anden udenfor Anstalten, og jeg mener, at dette nøje Kendskab til Anstalten giver mig ikke alene en Ret, men jeg kan sige en Pligt til at sige et Par Ord om denne Statsvirksomhed nu, da Lejlighed gives.

I det andet høje Ting er der blevet udtalt, at Anstalten ikke følger med Tiden, men sækker bagud i Forhold til de private Forsikringsselskaber, og at Anstaltens Ledere mangler Initiativ. Jeg tror nu ikke, det saa meget er Initiativ, Anstaltens Ledere mangler, som Ret til at røre sig noget friere, men det skal jeg komme til senere. Der er nævnt i det andet høje Ting, at der intet er gjort for Folkeforsikringens Udbredelse. Nej, udover det, at Statsanstalten mod et rimeligt Administrationstillæg har genforsikret Arbejdernes Livsforsikringsselskabs Forsikringer, har den intet gjort for Folkeforsikringens Udbredelse. Paa den anden Side har Anstalten heller ikke gjort det til en Forretning at overtage Genforsikringen af vore Forsikringer. Anstalten tjener ikke noget paa disse Forsikringer. Vi betaler de beregnede Genforsikringspræmier plus et Administrationstillæg, som er sat saa lavt, at det maaske endda knebent dækker Anstaltens Udgifter ved Forsikringernes Behandling og Administration. Mit Selskab kan imidlertid ikke beklage sig over denne Ordning. Den er vedtaget ved Forhandling i sin Tid mellem Anstalten og Selskabet, og det er udtrykkelig fra Anstaltens Side tilkendegivet os i Forvejen, at vi ikke maatte vente at erholde Begunstigelser fra Anstalten, der kom til at koste Anstalten noget; Forholdet maatte hvile i sig selv, sagde man; Anstalten skulde ikke tjene noget paa Arbejderforsikringerne, men kunde paa den anden Side af Hensyn til Anstaltens øvrige forsikrede heller ikke overtage Genforsikring af Arbejderforsikringerne paa saadanne Vilkaar, at den satte noget til paa Forretningen. Som sagt, Arbejdernes Livsforsikringsselskab har intet at beklage sig over. Vi vidste, hvad vi gik ind til, og vi tog saa fat med en Aktiekapital af 15 000 Kr. At mit Selskab ikke er blevet særlig stort eller omfattende under disse Omstændigheder, kan vistnok ikke undre nogen. At tegne Forsikringer er først og fremmest et Spørgsmaal om Penge, og med 15 000 Kr. i Kassen og i øvrigt overladt til sig selv skal man ikke komme langt i den Branche. Man maa naturligvis indrømme Kritikerne i det andet høje Ting,

at Statsanstaltens Indsats paa Folkeforsikringens Omraade har været saare ringe, men man maa vel erindre, at Initiativ paa dette Omraade koster Penge, mange Penge, og at Anstalten er henvist til at administrere for de af Lovgivningsmagten fastsatte Driftsmidler, og om Anstalten er berettiget til at gøre større Indsats, end den har gjort, d. v. s. til at tage Sagen i sin egen Haand og benytte Anstaltens opsparede Driftsfond eller i alt Fald en betydelig Del deraf til at forsøge paa at skabe sig en større Portefeuille af Folkeforsikringer, tvivler jeg noget om; derimod tvivler jeg ikke om, at andre eller maaske endogsaa de samme Kritikere i saa Fald vilde have faldet over Anstaltens Bestyrelse, netop fordi den havde yvet Springet. Men man maa, som sagt, indrømme den ærede Kritiker i det andet høje Ting, at Initiativ paa Folkeforsikringens Omraade har der ikke været meget af fra Bestyrelsens Side.

Den ærede Kritiker i det andet høje Ting bebrejder ogsaa Anstalten, at den har været for sen i Vendingen med Hensyn til at indføre de saakaldte Karensforsikringer. Heri er jeg ganske enig med ham, men det er dog ikke det værste, synes jeg. Anstalten kom dog med paa denne Forsikringsart, selv om det var sent; men da den saa endelig kom med, indførte den 3 Karensaar i Stedet for 1 à 2, som de private Selskaber havde arbejdet med i mange Aar, og gjorde dermed Reformen delvis betydningsløs. Ogsaa med Hensyn til Forsikringer af mindre gode Liv maa jeg give den ærede Landstingsmand Ret i hans Opfattelse. Det burde jo netop være en Opgave for vor nationale Forsikringsanstalt at gaa i Spidsen for den store Reform at konstruere en Forsikringsform, hvorefter alle de, der paa Grund af svageligt Helbred eller Legemsbeskadigelse ikke kan forsikres efter de almindelige Livsforsikringsbetingelser, dog kunde komme med mod Erlæggelse af en højere Præmie. At de private Selskaber her er de førende, er efter min Mening nærmest en Skam for vor nationale Forsikringsanstalt.

Men der er meget, meget andet. Der er saaledes Børneforsikring. I Livsforsikringsloven af 1914 er det tilladt Forsikringsselskaberne at tegne Forsikring for Børn paa 8 Aar og derover paa eget Liv, men i Statsanstalten fordrer man, at de skal være 15 Aar for at kunne blive forsikret. Det vil sige, at Anstalten stiller